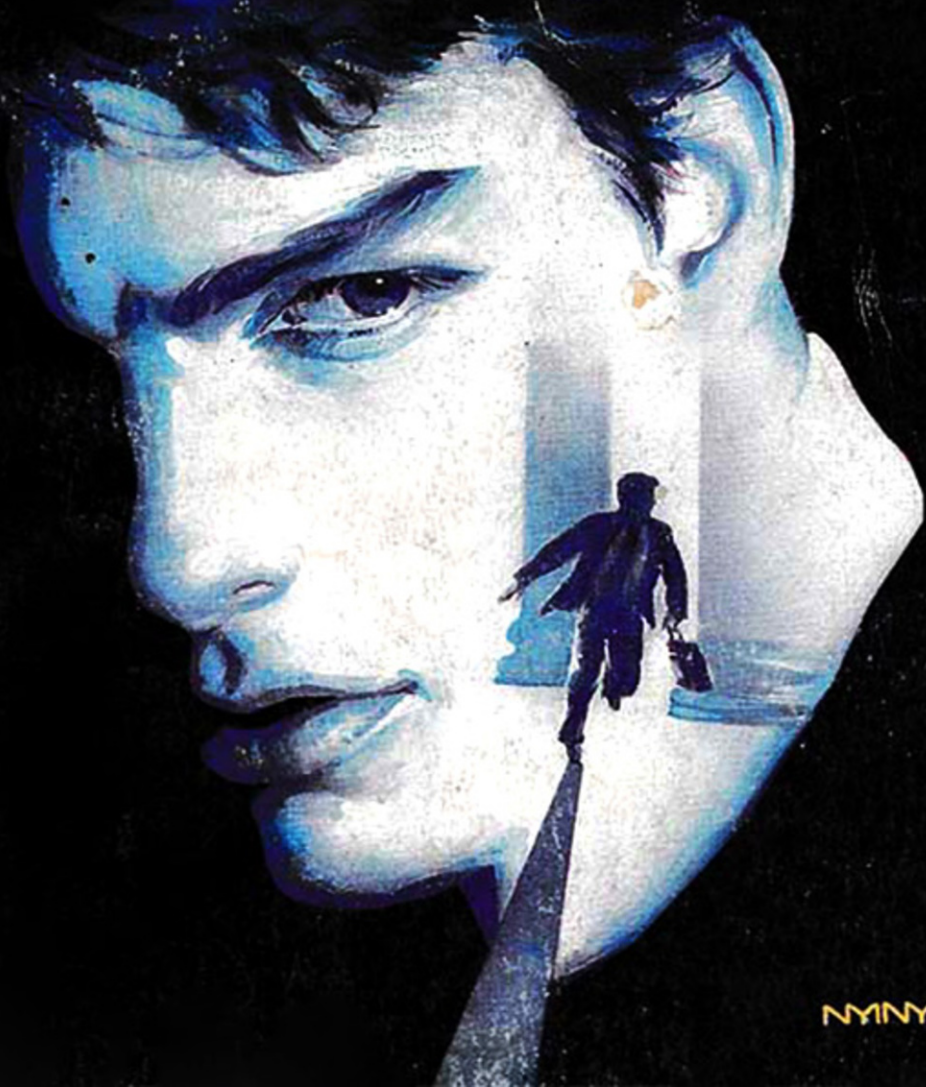

မင်းပြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းဖအောင်နှင့် အတိုင်းအဆမဲ့

NYINYI

မနာလိုခြင်း

မနာလိုဝန်တိုခြင်းဆိုတာ

မိမိကိုယ်ကိုမိမိ

ယုံကြည်မှုနည်းပြီး

အလိုလောဘကြီးတဲ့ လူတွေမှာ ဖြစ်တတ်တယ်

ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်

ဘွားဘွားစိပ်

ပုတီးအပတ်များ လေ

တန်ခိုးသိဒ္ဓိရလေဆိုပြီး

စိပ်လွန်းလို့

အရပ်ထဲမှာ သူ့ကို ဒီလိုခေါ်တယ်

ဘွားဘွားစိပ်တဲ့

အတင်းပြောလည်း စိပ်

အဖျင်းပြောလည်း စိပ်

အိပ်လည်း စိတ်

စားလည်း စိတ်

တစိပ်စိပ်နဲ့ စိပ်လိုက်ရတဲ့ ပုတီး

ပုတီးပတ်ရေများ တိုင်း

သိဒ္ဓိရမယ်ဆိုရင်

သိဒ္ဓိရှင်တို့ ရဲ့ ဘွားအကြီးဖြစ်လောက်တယ်

ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်

ဘဝလင်္ကာ

အနိုင်ရှိတယ်

အရှုံးရှိတယ်

စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေရှိတယ်

အဲဒါ ဘဝပဲ ...

ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်

တစ်နေ့သ၌ ရန်ကုန်မြို့၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းရှိ ဗိယာနာကဖေးတိုက်
ရှေ့သို့ အနက်ရောင်ဖို့ ဒ် ကားကြီးတစ်စီး ဝင်ရောက်လာ၏။

ထို့နောက် ဖို့ ဒ်ကားကြီးပေါ်မှ မျက်နှာဖြူလူကြီးတစ်ယောက် ဆင်း
လာပြီး ဗိယာနာကဖေး တိုက်အပေါ်ထပ်ရှိ သီးသန့်ကာရံထားသော စား
ပွဲတစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားလေ၏။

ဗိယာနာကဖေးတိုက်သည် ထိုခေတ်က မျက်နှာဖြူလူကုံထံများ လာ
ရောက်လေ့ရှိသော မုန့်တိုက်ကြီး ဖြစ်၏။ ဗိယာနာကဖေးတိုက်တွင် မုန့်

မျိုးစုံ၊ ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်နှင့် အခြားသော စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရရှိ၏။

မျက်နှာဖြူလူကြီးသည် ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာ ဤ သောက်ရင်း တစ်စုံတစ်ဦးကိုစောင့်မျှော်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ဗီယာနာတိုက်ရှေ့သို့ အော်စတင် ကားငယ်လေး တစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပြန်ပြီး ဟွန်းကို ကျယ်လောင်စွာ တီးလိုက်၏။

အော်စတင်ကားငယ်လေး၏ ဟွန်းသံကြောင့် ပန်းဆိုးတန်း တစ်ဝိုက်တွင် ကျင်လည်ကျက်စားလေ့ရှိသော ဂျိုပိုးလူငယ်လေးများ သည် အော်စတင်ကားငယ်လေးကိုကြည့်၍

“ဟိုက် .. တယ်နိပ်ပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ကြလေ၏။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အော်စတင်ကားငယ်လေးကို မောင်းနှင်လာသူမှာ ချောမောလှပသော မျက်နှာဖြူမိန်းမလှလေးတစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

မျက်နှာဖြူမိန်းမချောသည် ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ကားထဲမှ ထွက်လိုက်သောအခါ သူမ၏ လှပကြော့ရှင်းသော ကိုယ်ဟန်ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ဂျိုပိုးလူငယ်လေးများ သည် သက်ပြင်းကိုယ်စီချလိုက်ကြပြီး

“တယ်နိပ်ပါလား”

ဟု ထပ်မံရေရွတ်လိုက်ကြလေ၏။

မျက်နှာဖြူမိန်းမချောသည် ဦးခေါင်း၌ လှပသော အဖြူရောင်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားပြီး အဖြူရောင်ဂါဝန်ကို ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်နှင့် ဖိနပ်မှာ အနက်ရောင် ဖြစ်၏။

သူမသည် ဗီယာနာကဖေးတိုက်အတွင်းသို့ ဣန္ဒြေရရလှမ်းလျှောက် လာပြီး မျက်နှာဖြူလူကြီး ရောက်နေသော သီးသန့်စားပွဲဝိုင်းသို့ ဦးတည် လျှောက်သွားလေ၏။

ထို့နောက် သီးသန့်စားပွဲဝိုင်းကို ကာရံထားသော အဖြူရောင်ခန်းဆီး ငယ်ကို လှစ်ဟ၍

“ဟယ်လို မစ္စတာစမစ်၊ ရှင်ရောက်နေတာကြာပြီလား”

ဟု နှုတ်ဆက် လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မစ္စတာစမစ်ဆိုသော မျက်နှာဖြူလူကြီးက

“မကြာသေးပါဘူး ကက်သရင်း။ ဟိုလူကြီးလည်း ရောက်မလာသေး ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မျက်နှာဖြူမိန်းမလှက စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်ပြီး ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်မောကာ

“ဒီလူကြီးကတော့ သိတဲ့ အတိုင်း အမြဲနောက်ကျလေ့ရှိတဲ့ လူကြီးပဲ။ သူဟာ ဘုရင်မကြီးနဲ့ ချိန်းထားမယ်ဆိုရင်တောင် နောက်ကျဖြစ်အောင် ကို နောက်ကျဦးမှာ ”

ဟု ပြောလေရာ မစ္စတာစမစ်ဆိုသော မျက်နှာဖြူလူကြီးသည် တီးတိုးရယ်မောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် သီးသန့်စားပွဲဝိုင်းကို ကာရံ ထားသော ခန်းဆီးလှုပ်ခါသွားပြီး

“ကျုပ်အကြောင်းကို နောက်ကွယ်မှာ ပြောပြီး ရယ်မောနေတယ်ထင်တယ်”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ မျက်နှာဖြူလူထွားကြီးတစ်ယောက် ဝင်ရောက် လာလေ၏။ မျက်နှာဖြူမိန်းမလှလေးက လူထွားကြီးကိုကြည့်၍

“ရှင်နောက်ကျတတ်တဲ့ အကြောင်းပြောပြီး ရယ်မောနေတာပါရှင်၊ ကဲ ထိုင်ပါဦး ဘာသောက်မလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မျက်နှာဖြူလူထွားကြီးသည် စားပွဲအနီးတွင် ရပ်နေသော စားပွဲထိုးထံတွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာ ၍ စားသောက်ဖွယ်ရာများ လာချပေးသော စားပွဲထိုး၏ လက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံတစ်မတ် ထည့်၍

“ငါတို့ ဒီဝိုင်းမှာ သီးသန့်စကားပြောချင်တယ်။ တို့ အနားကို ဘယ်သူမှ မလာစေနဲ့ ကြားလား”

ဟု မှာ ကြား လိုက်လေရာ စားပွဲထိုးသည် မျက်နှာဖြူလူထွားကြီးကို ဆလံပေး၍ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မျက်နှာဖြူမိန်းမချောလေးက ပေါင်မုန့်မီးကင်ကို တစ်ကိုက်ကိုက်လိုက်ရင်း

“ရှင်ကတော့ ပုလိပ်မင်းကြီးပီပီ အရာရာမှာ လုံခြုံစိတ်ချရေးကို အဓိကထားတယ်နော်”

ဟု ပြောလေရာ မျက်နှာဖြူလူထွားကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ်တို့ ကိစ္စက လုံခြုံစိတ်ချဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ကဲ မစ္စတာစမစ် ခင်ဗျားက စစ်ဘက်က လူပဲ၊ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကျုပ်တို့ ထက်ပိုသိမယ်ထင်တယ်၊ ပြောပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မစ္စတာစမစ်ဆိုသော မျက်နှာဖြူလူကြီးက သူ၏ အိတ်အနက်ကြီးကိုထုတ် ၍ စားပွဲပေါ်ရှိ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ရှင်း

လင်းကာ စာရွက်စာတမ်းအချို့ကိုတင်လေ၏။ ထို့နောက် မျက်မှန်ဝိုင်းကို ထုတ်၍ ဖတ်ရှုရင်း

“အခြေအနေကတော့ တော်တော်မကောင်းတော့ဘူးဗျ၊ နိုင်ငံအနှံ့မှ ဖြစ်နေပြီ၊ မြန်မာတွေဟာ အိန္ဒိယတွေထက် ပိုဆိုးတယ်၊ သူတို့ ဟာ မယုံနိုင်လောက်အောင် သတ္တိကောင်းနေကြတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မျက်နှာဖြူမိန်းမချောလေး ကက်သရင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မကြုံပြီး ရိပ်စားမိသလိုပဲ၊ ရှင်တို့ ဟာ မြန်မာကို လျှော့တွက်ကြတာကိုး၊ မြန်မာတွေဟာ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဒေသနဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံတွေကို အလွန်ဖက် တွယ်တတ်တဲ့ လူမျိုးရှင်၊ ကျွန်မ မြန်မာတွေ တော်တော်များများ နဲ့ ပေါင်းဖူးတယ်။ သူတို့ ဟာ ဖော်ရွေတယ်၊ ယဉ်ကျေးမှုရှိတယ်၊ အလွန်စေတနာထက်သန်ကြတယ်၊ သတ္တိလည်း ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် မြန်မာပြည်ကို ရှင်တို့ လွယ်လွယ်နဲ့ အုပ်ချုပ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ မျက်နှာဖြူလူထွားကြီးက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချ၍

“အဟုတ်ပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ကို နိုင်ငံအနှံ့မှာ ဆန့်ကျင်နေကြတယ်။ ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည်ကို ပရိယာယ်နဲ့ သိမ်းပိုက်လိုက်တာ သိပ်လွယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငြိမ်ဝပ်အောင်ထိန်းသိမ်းဖို့ ကတော့ သိပ် ခက်နေတယ်၊ ဒုတိယစစ်ပွဲပြီးကတည်းက ကျုပ်တို့ ကိုတော်လှန်တဲ့ မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်တွေ အများကြီးပေါ်နေတယ်”

ဟု ပြောဆိုရင်း သူ၏ လက်ထဲရှိ ဖိုင်တွဲကြီးကို ပုလိပ်မင်းကြီးလက်သို့ ကမ်းပေး လိုက်လေ၏။

ပုလိပ်မင်းကြီးသည် မျက်မှန်ကိုထုတ်၍ ဖတ်ရှုလေရာ ၁၈၅၂ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ဒုတိယစစ်ပွဲ ပြီးသည့်အချိန်မှ စ၍ သာယာဝတီနယ်မှ ဗိုလ်ခေါင်းကြီး၊ ဗိုလ်ခေါင်းလေးနှင့် နတ်ရှင်ရွေးဗိုလ်၊ ဗိုလ်သာပုံ၊ ဗိုလ်ကျော်ကံလှ၊ ဗိုလ်မြတ်ထွန်း၊ ဗိုလ်ရွှေနှင့် ဦးကျော်၊ ဗိုလ်ချို၊ ဗိုလ်နက်ကျော်၊ ဝန်းသို စော်ဘွားဦးအောင်မြတ်၊ ထိပ်တင်မှတ်၊ ဗိုလ်သာကျန်၊ ဦးဥတ္တမ၊ ဗိုလ်ရာညွန့်၊ ဗိုလ်လှကျော်၊ ဗိုလ်ရွှေ၊ မြင်းစိုင်းမင်းသား၊ ဗိုလ်မင်းရောင် စသော မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီးများ ၏ စာရင်းကို အံ့ဩဖွယ်တွေ့ရလေ၏။ ပုလိပ်မင်းကြီးသည် တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်များ ၏ စာရင်းကိုကြည့်၍

“ဘုရားသခင်၊ များ လှသည်လား၊ မြန်မာတွေဒီလောက်တောင် သတ္တိကောင်းရလား”

ဟု အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လေ၏။ မျက်နှာဖြူမိန်းမချောလေး က ကံသရင်းက

“ကျွန်မကတော့ မအံ့ဩဘူး၊ သူတို့ စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်မသိနေတယ်၊ ဒီလိုခေါင်းဆောင်မျိုးတွေ အများကြီးဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ မစ္စတာစမစ်က ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို မော့သောက်၍

“ကျုပ်တို့ အများကြီးကြိုးစားခဲ့တာပဲ၊ အိန္ဒိယက လက်ရွေးစင် တပ်သားငါးသောင်းလောက်နဲ့ ခေတ်မီ အမြောက်၊ သေနတ်တွေ အများကြီး အသုံးပြုပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်၊ ဒါတောင် သူတို့ ကို အပြီးအပြတ် နှိမ်နင်းလို့ မရနိုင်ဘူး၊ သူတို့ ဟာ ရရာလက်နက်စွဲကိုင်ပြီး ကျုပ်တို့ ကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးခဲ့တယ်၊ အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်ကတော့ မြန်မာပြည်မှာ ရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ ခေါင်းဆောင်တွေကိုပဲ ဖိထောင်းနေတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ၊ ကျုပ်တို့ ပုလိပ်ဘက်က ဘာအကူအညီပေးရမှာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မစ္စတာစမစ်က ကော်ဖီခွက်ကိုတစ်ငုံသောက်၍

“ကျုပ်တို့လိုချင်တာက မြန်မာပြည်အနှံ့မှာ တော်လှန်ပုန်ကန်ဖို့ လှုပ်ရှားနေတဲ့ မျိုးချစ် ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားသွားလာပုံကိုသိချင်တယ်။ ဒါကို ခင်ဗျားတို့ ပုလိပ်ဘက်က ကူညီ စုံစမ်းပေးရမယ်။ တကယ်တော့ မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ အရေးကိစ္စမှာ အဓိက ကူညီနိုင်တာ ဟောဒီက ကက်သရင်းပဲ”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမချောလေးက တခစ်ခစ်ရယ်မော၍ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ လိုက်လေ၏။

ပုလိပ်မင်းကြီးသည် ကက်သရင်း၏ လှပသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ခိုးကြည့်၍ သက်ပြင်းချ လိုက်လေ၏။

ကက်သရင်းသည် ဘုရင်မကြီး၏ နန်းတော်တွင် အကြံပေးအရာရှိလုပ်ခဲ့ဘူး၏။

သူမသည် မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဖြစ်သော်လည်း အလွန်လည်ဝယ်ပြီး ပိုက်ဆံအလွန်မက်သည် ဟု နာမည်သတင်းကြီးလေ၏။

သူမသည် ငွေသာရလျှင် ဘနဖူး သိုက်တူးမည့်သူမျိုး ဖြစ်၏။

သူမသည် ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးနှင့်အကြောင်းပါပြီး အိန္ဒိယသို့ ရောက်လာ၏။ အိန္ဒိယတွင် နေထိုင်ရင်း ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့်ကွဲကွာပြီး မြန်မာပြည်

သို့ရောက်ခဲ့၏။

မြန်မာပြည်တွင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ဈေးပေါပေါနှင့်ရအောင် ရှာဖွေပြီး အနောက်နိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ရောင်းချရာမှ သူမ၏ စီးပွားရေး အလွန်ဖြစ်ထွန်း လာလေ၏။

သူမသည် ချောမောလှပပြီး ငွေကြေးချမ်းသာမှုကြောင့် မျက်နှာဖြူ အချင်းချင်းကပင် မျက်စိကျ၍ လက်ထပ်ရန် ကမ်းလှမ်းခြင်းခံရသော်လည်း သူမသည် မည်သည့်မျက်နှာဖြူကိုမျှ တွဲလေ့မရှိ။

သူမသည် လိင်ကိစ္စထက် ငွေရေးကြေးရေးကို အဓိကထားသူတစ်ဦးဖြစ်လေ၏။ မျက်နှာဖြူ မိန်းမလှလေး ကက်သရင်းက သူမကို ခိုးကြည့်၍ သက်ပြင်းချနေသော ပုလိပ်မင်းကြီး ကို စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲလိုက်ရင်း

“ကျွန်မပြောတဲ့ စကားကို ရှင်တို့ သေသေချာချာနားထောင်ကြပါ။ မြန်မာတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ရှင်တို့ ကျွန်မလောက်မသိဘူး၊ အခုလို တော်လှန်ရေးအဖွဲ့အစည်းတွေ တဖြည်းဖြည်း တိုးပွားလာတာ ကြာရင် မကောင်းဘူး၊ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ငယ်လေးတွေက သေးငယ်ပေမဲ့ မြန်မာပြည်အနှံ့မှာ တဖြည်းဖြည်းတိုးပွားလာရင် ရှင်တို့ အခက်တွေ့သထက် တွေ့မှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မစ္စတာစမစ်က သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်တို့ လဲ သူတို့ ကို အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး နှိမ်နင်းနေတာပဲ၊ သတင်းအနှံ့ရတာနဲ့ လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အားအသုံးပြုပြီး နှိမ်နင်းနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဟာ တောကျွမ်းတွေ၊ ကျုပ်တို့ တစ်တွေရောက်တာနဲ့ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်တော့တာပဲ၊ သူတို့ ဟာ တော်လှန်ရေးသမားဘဝကနေ ချက်ချင်း လယ်သမား၊ ယာသမားဖြစ်

အောင် ဖန်ဆင်းနိုင်တယ်၊ ဒေသခံတွေကလည်း သူတို့ ကို အကာအကွယ်ပေးကြတယ်၊ ကျုပ်တို့ က ဆုငွေတွေအများကြီးထုတ်ထားပေမဲ့ သူတို့ကို ဖမ်းမိဖို့ က မလွယ်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမချောလေးက တခစ်ခစ်ရယ်မော၍

“အဲဒါ ရှင်တို့ ညံ့နေသေးလို့ ပါ၊ ကျွန်မရဲ့ အကြံအစည်အတိုင်းလုပ်ရင် ကာလမကြာမီ အချိန်မှာ ပဲ တော်လှန်ရေးတပ်ဖွဲ့တွေကို ဖြိုခွင်းနိုင်မှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ပုလိပ်မင်းကြီးက မိန်းမချောလေးကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြင့်ကြည့်၍

“မင်းရဲ့ အကြံအစည်က ဘယ်လိုရှိလို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မိန်းမချောလေးက မစ္စတာစမစ်နှင့် ပုလိပ်မင်းကြီးကိုကြည့်၍

“ရှင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ထိုင်ခုံတွေရွှေ့ပြီး ရှေ့တိုးထိုင်ကြပါ၊ ကျွန်မ တိုးတိုးလေးပြောပြမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့် မစ္စတာစမစ်သည် ထိုင်ခုံများကို ရွှေ့၍ မိန်းမလှလေးအနီးသို့ တိုးကပ်ထိုင်ကြ၏။

ထိုအခါ မိန်းမလှလေး၏ ကိုယ်မှ မွေးပျံ့သော ရနံ့များက သူတို့ ၏ ရင်ကို လှုပ်ခါစေလေ၏။

မိန်းမချောလေးသည် ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့် မစ္စတာစမစ်၏ နားများသို့ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းကလေးကိုကပ်၍ အတန်ကြာအောင် ပြောဆိုပြီးနောက် မစ္စတာစမစ်က မိန်းမချောလေးကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ကက်သရင်းပြောသလို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကက်သရင်းက ချစ်စဖွယ်ပြုံးရယ်၍

“ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ဆိုတာ အချိန်က စကားပြောပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မကတော့ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်၊ ရှင်တို့ ကျွန်မစကားကို လက်ခံ မခံဆိုတာ သေသေချာချာစဉ်းစားပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ မစ္စတာစမစ်သည် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ဖွာရှိုက်ရင်း အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေလေ၏။

ပြီးနောက် သက်ပြင်းချ၍

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ရှင်းရှင်းပဲမေးမယ်၊ ဒီအတွက် မင်းကို အကျိုးအမြတ်ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကက်သရင်းက တခစ်ခစ်ရယ်မော၍

“ရှင်မဆိုးဘူး၊ ကျွန်မကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲကြိုက်တယ်၊ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်နဲ့ ရွှေတစ်ပိဿာ ရှင်တို့ သဘောတူသလား၊ အိန္ဒိယက ရှင်တို့ ရဲ့ ဘုရင်ခံချုပ်ကြီးကို ပြန်ပြီး ဆုံးဖြတ်ခိုင်းပေတော့၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ မစ္စတာစမစ်က ကက်သရင်း၏ မျက်နှာကို တအံ့တမြဲကြည့်၍

“မင်းရဲ့ တောင်းဆိုမှုက များ လှချည်လား”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ကက်သရင်းက ရယ်မော၍

“မများ ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မက တရားမျှမျှတတ တောင်းဆိုတာပါ၊ ရှင်တို့ မှာ ဒီကိစ္စအတွက် လုံးဝ အရှုံးမရှိပါဘူး၊ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်

တစ်ယောက် ကျဆုံးတိုင်း ရှင်တို့ က တစ်ပိဿာပေး ရမယ်၊ ကျွန်မ စီစဉ်တဲ့ အတိုင်း မအောင်မြင်ဘူး ဆိုရင်တော့ တစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုဘူး”

ဟု ပြောလေရာ မစ္စတာစမစ်သည် ကက်သရင်း၏ စကားကို သဘောကျသလိုဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းညိတ်၍

“အဲဒါ ဆိုရင်တော့ ဘုရင်ခံချုပ်က သဘောမတူစရာမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်အိန္ဒိယကို ဆက်သွယ်ပြီး ဘုရင်ခံချုပ်ဆီမှာ တင်ပြကြည့်မယ်၊ သူက ခွင့်ပြုရင်တော့ အစီအစဉ်ကို စဖြစ်မှာ ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ပုလိပ်မင်းကြီးက မိန်းမချောလေးကိုကြည့်၍

“မင်းပြောတဲ့ လူက တကယ်အရည်အချင်းရှိလို့ လား၊ မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားတွေက ရဲဝံ့တယ်၊ သတ္တိရှိတယ်၊ သူတို့ ခေါင်းဆောင်တွေကလည်း အရည်အချင်းရှိတဲ့ သူတွေပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကက်သရင်းက ရယ်မော၍

“ဒါကတော့ ကျွန်မ အာမခံတယ်၊ ဒီလူဟာ အရည်အချင်းနဲ့ ပြည့်ဝတဲ့ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ရဲ့ အရည်အချင်းကို ကျွန်မ ယုံကြည်လို့ အခုလို စီစဉ်ရတာပေါ့၊ ကဲ ... အချိန်မရှိတော့ ဘူး၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ်၊ ရှင်တို့ အစီအစဉ်ကို သဘောကျတယ် ဆိုရင်တော့ မကြာမီ အကောင်အထည်ဖော်ပေတော့၊ အချိန်နဲ့ ဒီရေဟာ လူကိုမစောင့်ဘူးဆိုတဲ့ စကားပုံရှိတယ်နော်”

ဟု ပြောဆိုကာ ဗီယာနာကဖေးတိုက်မှ လူ့န္တရရ လှမ်းထွက်သွားလေ၏။

သူမ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့် မစ္စတာစမစ်သည် ခေါင်းချင်းရိုက်၍ တိုင်ပင်ကြလေ၏။

ပုလိပ်မင်းကြီးက ကက်သရင်း၏ နောက်ကျောကိုကြည့်၍

“ဒီကောင်မပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ သူပြောတဲ့ သူဟာ ဒီလောက် အစွမ်းထက်ပါ့မလား၊ ကျုပ်တော့ မထင်ဘူးနော်”

ဟု ပြောလေရာ မျက်နှာဖြူလူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ဒီကောင်မဟာ အတော်အကြံပိုင်တယ်ဗျ၊ သူဟာ မပိုင်ဘဲဘယ် တော့မှ မလုပ်ဘူး၊ အိန္ဒိယမှာ တုန်းက ဒီကောင်မရဲ့ ယောက်ျားဟာ ဒီ ကောင်မကြောင့် ရာထူးတွေ တစ်လှေတည်းတက်ခဲ့တယ်၊ သူ့ကို လျှော့ တွက်လို့ လုံးဝမရဘူး၊ ကျုပ်တော့ ဘုရင်ခံချုပ်ကို တင်ပြပြီး ဟိုဘက်က သဘောတူရင် သူ့အစီအစဉ်ကို လက်ခံဖို့ သဘောတူလိုက်တော့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ပုလိပ်မင်းကြီးက သူမ၏ စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင် လာပြီး

“ဒီကောင်မစကားကို လက်ခံလိုက်ရင် အရှုံးမရှိပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကိစ္စအောင်မြင်မှ ပိုက်ဆံပေးရမှာ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေ တစ်ပိဿာဆိုတာကတော့ များ လွန်းလှပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် အခန်းထဲသို့ စားပွဲထိုးလူငယ်တစ်ဦး ဝင်ရောက်လာ၍ ၎င်းတို့ ၏ စကားများကို အပြီးသတ်၍ ပိုက်ဆံရှင်းကာ ဗီယာနာကဖေးတိုက်မှ ထွက်ခွာခဲ့လေတော့၏။

ထို့နောက် ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့် မစ္စတာစမစ်တို့ သည် တစ်ဦးစီ လမ်းခွဲ လိုက်လေတော့၏။

***

ရမည်းသင်းခရိုင်အတွင်းရှိ အလွန်တောကောင်းသော
သစ်ဆုံတောကြီးအတွင်း၌ စမ်းရေများ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော

စမ်းချောင်းကလေးရှိ၏။

စမ်းချောင်းကလေးအနီး၌ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များ ကောင်းစွာရှိသော ဝါးရုံတောကြီးရှိ၏။ ဝါးရုံ တောကြီး၏ အနီးတွင် ယာယီထိုးထားသော တဲအိမ်ငယ်လေးများကို တွေ့ရ၏။

လူသာမန်များ အဖို့ သစ်ဆုံတောကြီးအတွင်း တဲအိမ်ငယ်လေးများ မြင်ရလျှင် အံ့ဩစရာဖြစ်ပြီး တောတွင်းသို့ အမဲလိုက်ရန် ရောက်လာကြသော မုဆိုးများ ၏ တဲအိမ်ငယ်လေးများ ဟု ထင်မြင်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ထိုတဲအိမ်ငယ်လေးများ သည် မုဆိုးများ ၏ တဲအိမ်ငယ်လေးများ မဟုတ်ကြချေ။

သစ်ဆုံတောကြီးအတွင်း၌ လျှို့ဝှက်စွာ ပုန်းအောင်းနေသော မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားတို့ ၏ တဲအိမ်ငယ်လေးများ ပင် ဖြစ်၏။

မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားတို့ ၏ ခေါင်းဆောင်မှု ဗိုလ်ရွှေရဆိုသူဖြစ်ပြီး နယ်ချဲ့အစိုးရကို ရရာလက်နက်ဆွဲကိုင်၍ တော်လှန်နေသူ ဖြစ်၏။

ဗိုလ်ရွှေရ၏ မျိုးချစ်တပ်သားများ သည် နယ်ချဲ့အစိုးရ၏ ကုလားစစ်ပုလိပ်များကို တော်လှန်ရာတွင် နာမည်သတင်းကြီးလွန်းသဖြင့် ကုလားစစ်ပုလိပ်များ သည် သစ်ဆုံတောကြီးကို ဝေးဝေးမှ ရှောင်ကြဉ်ကြ၏။

ရှောင်တိမ်း၍ မရဘဲ သစ်ဆုံတောကြီးအနီးသို့ ရောက်လျှင် ကြောက်နူးတဆတ်ဆတ် တုန်နေကြ၏။ နယ်ချဲ့အစိုးရသည် ဗိုလ်ရွှေရ၏ တပ်ဖွဲ့ကို တောနင်းရှာဖွေပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစား၏။

သို့သော် သစ်ဆုံတောကြီးသည် အလွန်တောနက်ပြီး ဗိုလ်ရွှေရတို့ တပ်ဖွဲ့များက အလွန်တောကျွမ်းကြသဖြင့် နယ်ချဲ့စစ်ပုလိပ်များ သည် ထိရောက်စွာ မနှိမ်နင်းနိုင်ကြချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဗိုလ်ရွှေရတို့ မျိုးချစ်တော်လှန်းရေးအဖွဲ့သည် သစ်ဆုံ
တောကြီးအတွင်း မင်းမှုန့်ခြင်း ဖြစ်၏။

*